

F.t.l. vedr. socialforskningsinstituttet

Lovforslag nr. L 154. Fremsat den 15. februar 1983 af Glistrup (FP), Dohrmann (FP), Askjær Jørgensen (FP) og Lawaetz (FP)

Forslag

til

Lov om ophævelse af lov om socialforskningsinstituttet

(Nedlæggelse af socialforskningsinstituttet)

Lov om socialforskningsinstituttet, jfr. lovbekendtgørelse nr. 665 af 16. december 1977, ophæves, og socialforskningsinstituttet nedlægges.

Bemærkninger til lovforslaget

I besættelsestidens mørke lyste Beveridgeplanen: Gimledrømmen om etablering af det sociallykkelige tusindårsrige gennem intellektuelt bureaukratarbejde.

Derfor foreslog socialdemokratiet i 1945-programmet Fremtidens Danmark, at vi skulle have et socialforskningsinstitut. Og det fik vi så.

Og atter en gang oplevede vi, at den brutale virkelighed totalt adskilte sig fra socialisternes skønne teoretikerdrømme.

Omfanget af socialt velfærd afhænger af ét forhold: produktionsapparatets effektivitet. Flytningen af arbejdskraft og penge fra produktionssektoren over til socialforskningsinstituttet har snarere mindsket end øget socialstandarden. Og med den gennem de sidste 23 år folketingskabte forværrelse af den danske fremtid har vi ikke længere råd til prestige-dippedutter, som socialforskningsinstituttet er et klassisk eksempel på.

Derfor genfremsætter fremskridtspartiet ved nærværende L 128 af 16. december 1975 (se Folketingsstidende 1975-76 tillæg A sp. 2291 f, jfr. tillæg B sp. 941 f). For syv år siden var folketingets øvrige partier endnu ikke tilstrækkeligt vidende om, hvor stærkt de havde ødelagt Danmark, og derfor nedstemte de lovforslaget (se forhandlingerne sp. 9491, jfr. sp. 5870-5885). De skal imidlertid igen og igen belæres om alle de mange små og store skridt, der er nødvendige for at skabe et gældfrit fuldbeskæftigelses-lykkedanmark. Vel er nedlæggelsen af bureaukratforetagendet i Borgergade (!) et af de små skridt i denne sammenhæng, men dog en af de mange bække små, der er med til at gøre den store velstand så.

Når nærværende lovforslag engang er vedtaget, vil lovbekendtgørelse nr. 665 af 16. december 1977 om socialforskningsinstituttet blive et tomt monument over fortids fejl.

I bemærkningerne til 1975-lovforslaget skrev fremskridtspartiet:

»De overvejelser, der har fundet sted i det udvalg, der blev nedsat af socialministeren den 14. juli 1972, giver indtryk af, at instituttets arbejde

også i de kommende år vil være i bedste fald overflødig og i værste fald direkte skadeligt.

En række af de arbejdsopgaver, instituttet har beskæftiget sig med i de senere år, har vist, at man stort set beskæftiger sig med unyttig og ligeegyldig registrering af oplysninger, uanset om oplysningerne har almen interesse, og uanset om oplysningerne kan bruges til noget som helst. De publikationer, der omtaler instituttets »undersøgelsesresultater«, har stort set ikke interesse for andre end forfatterne.

Som eksempel kan nævnes følgende publikationer, der giver et repræsentativt indtryk af instituttets arbejde i de seneste år:

Benté Ørum: Kønsforskelle blandt skoleungdom. 1973, 216 sider.

Ole Bertelsen og Jytte Ussing: Familiestørrelse og livsstil. 1974, 104 sider.

Peter Gundelach og Helge Tetzschner: Måling af indflydelse i organisationer. En kritik af kontrolkurvetoden. 1973, 107 sider.

Henning Transgaard: The Cognitive Component of Attitudes and Beliefs: Structure and Empirical Methods. A Review of Some Conceptualizations and Empirical Methods for Discovering and Assigning Structure. 1973, 96 sider.

Mette Kjølner: Interaktionen mellem interviewer og respondent. 1975, 245 sider.

Carl Nørgaard og Erik Jørgen Hansen: Nogle beregninger over befolkningens skoleuddannelse omkring 1990, 38 sider.

Erik Jørgen Hansen: Hvordan måler vi det umålelige?

Instituttets arbejde er et urimeligt spild af menneskelige og økonomiske ressourcer. Langt de fleste af de ovennævnte og instituttets øvrige publikationer bliver læst af måske 5-10 særligt interesserede studerende. Selvfølgelig kan arbejdets kvalitet ikke kun måles på antallet af læsere, men indholdet er desværre i langt de fleste tilfælde aldeles uinteressant, idet undersøgelsesresultaterne som regel kun er almindeligheder, som ethvert barn vidste i forvejen.

Dertil kommer, at de spørgsmål, der stilles, af mange med rette bliver opfattet som krænkelse af privatlivets fred.

En sådan roden og snagen i folks private anliggender finder fremskridtspartiet forkert at udføre på skatteydernes regning.«

Hovedpræget i udviklingen siden 1976 har været, at socialforskningsinstituttet har lært noget – men langtfra nok – af fremskridtskritikken.

Derfor må tålmodigheden nu være opbrugt ved fortsat at øse skatteydermidler ud til dette foretagende, der ifølge finanslov § 15.01.03 og 04 årligt lægger beslag på 18.051.100 kr. og over 100 menneskers arbejdskraft – alt taget ud af samfundets ressourcer, der er særdeles sparsomme i forhold til den enorme genopretningsopgave via egentlig pro-

duktion, som det danske samfund står over for. Til det anførte beløb kommer antagelig mindst 10 millioner kroner på tillægsbevillingsloven vedrørende såkaldte »udefra rekvirerede forsknings- og serviceopgaver«. Men det er ikke mere »udefra«, end at det stort set er andre skatteyderfinansierede styrelser, som betaler.

Det bemærkes, at forslagsstillerne kun har ønsket den enkle lovtekst »Socialforskningsinstituttet nedlægges«, men at vedkommende udvalgssekretær herefter har meddelt, at hvis lovforslaget ønskes fremsat af forslagsstillernes ordfører, skal det ændres til den tekst, hvori forslaget nu fremsættes. Forslagsstillerne mener, at denne realitetsændring gør lovforslaget dårligere, men har ikke haft anden mulighed end at bøje sig for dem, der sidder på censur-magtapparatet.